

C.E. TOBISMAN

GYANÚ

JOGI THRILLER CAROLINE AUDENNEL

„Ha már hiányzott egy okos, dörzsölt fiatal nőről szóló történet, aki Veronica Marshoz hasonlóan nem fél megszegni néhány szabályt, akkor vedd bele magad a *Gyanúba!*”

— *recentlyheard.com*

Grand
Selection

C.E. TOBISMAN

GYANÚ

JOGI THRILLER CAROLINE AUDENNEL

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

1. FEJEZET

A DOKTOR KÖNNYŰ LÉPTEKKEL KOCO GOTT a fákkal szegélyezett úton. Amikor a tengerpart mentén húzódó dombhoz ért, felgyorsított. Pontosan úgy vetette neki magát az emelkedőnek, ahogy azt a *Runner's World* magazin szerint kell. De még az erőfeszítés el lenére is jóleső elégedettség töltötte el a mellkasát. Az a sok áldozat nem volt hiábavaló. A karrierje csupa nehéz döntéssel, megalkuvással és kihívással járt. De most mindegyiket igazolni tudta.

Egy kicsit elidőzött a diadal édes érzésében. Most nyugodtan megtehetette, hiszen egyedül volt. Vajon hány ember mondhatja el magáról, hogy élete munkájának igenis volt értelme? Hogy a Földön töltött éveit valóban számítottak? A doktor aznap pontosan tudta, hogy az övé számított.

Ahogy a dombtető felé haladt, hunyorogva próbálta kivenni a Bon Air Beach Club napfénybe burkolózó körvonalát. A sűrű épület egy mérföld hosszan követte az öböl ívét. A barátai mostanra már bizonyára a klub mahagóni bárpultja fölött görnyedtek, és vagy hollywoodi háborús történetekkel szórakoztatták egymást, vagy unalomig panaszkodtak feleségekről és szeretőkről. De neki nem volt már szüksége semmi ilyesmire.

Amikor az emelkedő enyhülni kezdett, visszavett a tempóból. A lábizmai égtek a maga mögött hagyott táv megpróbáltatásai miatt. Úgy tűnt, az élet már csak ilyen. Az ember csak akkor érzi a fájdalmat, amikor lelassít. De addigra már túl van a célon. A doktor is elért a csúcsra. Győzött.

A merengésből akkor zökkent ki először, amikor meglátott két férfit maga előtt az úton.

Az egyik a földön feküdt, a másik a társa fölé hajolt. A kerékpárjaik jó harminc lépésre váraakoztak egymás mellett egy fás liget lombjai alatt leállítva.

– Minden rendben? – kiáltott oda a doktor a hórihorgas, sápadt alaknak, aki állt.

A fickónak vörös, babszem alakú anyajegy volt az arcán, és azt a fajta hipszter sísapkát viselte, ami teljesen indokolatlannak tűnt a kaliforniai hőségben.

– Én jól vagyok – felelt a sápadt férfi –, de a haveromnak kellené a segítség. Versenyeztünk felfelé az úton, aztán kidőlt, amikor megálltunk.

– Hadd nézzem! – szólt a doktor.

Lehajolt a sérülthöz. A barátjánál zömökebb, ám hasonlóan sápadt férfi nyöszörögve szorongatta a bokáját.

Ahogy a doktor sietve végignézett rajta, feltűnt neki, hogy a bal eset ellenére a férfinak nem lett piszkos a nadrágja. Legalább a ruha megúsza.

– Egy ideje nem praktizálok – mondta a doktor –, de talán még emlékszem, hogyan kell ellátni egy törést.

Finoman megfogta a sérült lábat, és óvatosan végigtapintotta a boka puha szövétét. Arra számított, hogy a férfi felszisszen, de a szeme sem rebtent.

Ehelyett a két idegen összenézett.

Hirtelen minden világossá vált. A két bicikli túl rendezetten és túl messze parkolt az úttól. A sérült fickó homlokán egy csepp izadság sem volt, a ruhája nem lett koszos.

A doktor szíve hevesen kalapálni kezdett.

– Talán csak egy ficam – jegyezte meg, miközben felegyenesedett. – A kocsimban van kötszer. Lent parkolok a domb alján, leszaladok érte.

Két lassú lépés után nekiiramodott, és rohanni kezdett azon az úton, ahonnan jött. Abban bízott, hogy talán csak félreértette a helyzetet. Még az is eszébe jutott, milyen furcsán nézhet rá a két férfi.

De aztán hallotta a tompa puffanást, és a combját két ponton szörnyű forróság árasztotta el.

Sokkolópisztoly!

A doktor elbotlott, amikor minden izmát összerántotta az elektromosság. Ahogy vaktában a fájdalom irányába kapott, az egyik vezetékét kirántotta a lábából, és megszakadt az áram. A combjában még így is gyötrő fájdalom lüktetett.

De még a fájdalomnál is nagyobb erővel hasított belé a tudat, hogy a félelmei nem voltak alaptalanok. A félelmei, amikről azt hitte, hogy csupán éjszakai paranoia. A félelmek, amik teljességgel valósnak tűntek most, ahogy lefelé botladozott az elhagyott ösvényen. Érte jöttek! Te jó ég, tényleg eljöttek érte!

Segítségért kiáltott, de senki sem járt a környéken. Csak valami vízvezeték-szerelő üres autója parkolt ott, ahol az út a futóösvényt határolta.

Az ösvény! A doktor szeme az út peremét pásztázta. Azon túl bokrokkal benőtt töltés bukott alá meredeken a jó száz lábbal mélyebben fekvő tengerpartig.

Nekilendült, és levetette magát.

A vállá csapódott először a földnek, és azonnal felhasadt a bőre ott, ahol az ujjatlan felsője nem takarta.

Legurult a dombról, és kúszva-kaparva kivergődött a sziklák és a bokrok közül a partra, aztán elterült.

Fájdalmas nyögéssel az egyik karjára támaszkodott, és körülnézett.

A szeme segítség helyett csupán az üres homokot és a közönyösen hullámozó tengert találta. Egyedül volt.

Nem voltak hamis illúziói arról, mit tesznek vele az üldözői, ha egyszer utolérlik. Meg fog halni. Most. Itt, ezen a parton.

Ez a gondolat olyan erővel rázta meg, hogy csaknem ott helyben beleroppant. De aztán eszébe jutott. Volt még valami, amit meg kellett tennie. Egy utolsó feladat, mielőtt a függöny lehull.

Minden megmaradt erejét összeszedte, miközben a derékzebe cipzárján matatott.

Elővette a telefonját, és megpróbálta beírni a jelszavát. De a csuklóján esett mély vágásból annyi artériás vér folyt már elő, hogy a keze elcsúszott az érintőképernyőn.

Fentről vízesésként peregtek rá a kavicsok. Az üldözők óvatos léptekkel igyekeztek lefelé a domboldalon, és vészesen közeledtek. Már csak másodpercei voltak hátra.

A doktor megtörölte a kezét a pólójában, és újból próbálkozott. Tudott valamit, amit nem vihetett magával a sírba.

Végre sikerült annyira úrrá lennie a keze reszketésén, hogy be tudta írni a jelszót. Egy pillanat múlva már SMS-t írt. A betűk és a számok szinte maguktól jöttek. Készült erre. A testében szétáradó adrenalinról már a sebeit sem érezte. Egész létezése a kezében tartott képernyőn állt vagy bukott.

Nem vallhatott kudarcot. Most nem.

Éppen akkor nyomta meg a Küldés gombot, amikor a háta mögött közeledő léptek elhallgattak.

Minden elhomályosult. Szédült. Orvosként tudta, hogy legalább fél liter vért veszített. Nemsokára elájul.

De még eszméleténél volt, amikor megfordult, hogy a gyilkosai szemébe nézzen.

Még eszméleténél volt, amikor a tekintete találkozott a két férfi rideg pillantásával, és kegyelemért könyörgött.

És még eszméleténél volt, amikor a magas, sápadt férfi mögé lépett, megragadta a nyakát, és nagyot rántott a fején. Azután minden örökre elsötétült.

• • •

A sísapkás alak a holttest mellé hajolt. Középkorú, afroamerikai férfi. Nem praktizáló orvos. Egészen biztosan ő volt a célpont.

Kihámozta a telefont az élettelen ujjak közül, és a képernyőre nézett.

A társára pillantott, és megvonta a vállát.

Letörölte az ujjlenyomatokat, aztán a homokba dobta a telefont.

2. FEJEZET

CAROLINE AUDEN BEESETT VÁLLAL A LAPTOPJA FÖLÉ GÖRNYEDT a gyapjúkosztümében. Szemébe lógó hajjal tanulmányozta a sakktáblát. A számítógép a szicíliai védelmet használta, ezért neki a Perényi-támadást kellett játszania. Utált ennyi bábut feláldozni, de ha győzni akart, nem volt más választása.

Hagyta, hogy a bonyolult játék elterelje a figyelmét a gyomrát szorongató görcsről. Tíz perc múlva munkára kell jelentkeznie a Hale Sternnél, Los Angeles egyik legdinamikusabb ügyvédi irodájában. Addig egy apró kávézóban bújt meg, ahol az irodisták gyakran megfordultak. A graffitivel festett falakkal és az enyhén kábítószerszagú személyezettel a Black Dog Café éles kontrasztban állt a konzervatív öltözetű kuncsaftokkal.

– Jól van. Megígérem – szűrődött oda egy hang a kávézó egyik szegletéből.

A komor és elkeseredett szavakra Caroline felkapta a fejét.

Tekintete hamar megtalálta a kassza mögött álló baristát, aki éppen telefonált. A srác tetovált alkarja és a kékre festett kakastaréj haja sehogy sem fért össze a szemében tükröződő, szinte gyermeki félelemmel és kétségbeeséssel.

– Tudom, de esküszöm... – kezdte, majd leejtette a vállát. – Értettem.

Amikor letette a telefont, nekilátott letakarítani a pultot. A tör-lőkendő rendszertelen mozgása azonnal elárulta, mennyi gondolat cikázik épp közben a fejében.

Caroline el is feledkezett a sakkjátszmáról, és azt próbálta kitá-lálni, vajon mi dúlta fel így a fiút. Ha a külsőből lehet bármire következtetni, akkor az ember azt gondolná, hogy egy ilyen fickó nemigen ad mások véleményére. Egy jobbára magabiztos lélek, akit az önbizalma cserben hagyott ezen a hűvös, tiszta reggelen.

Nagyon is együtt tudott vele érezni.

– Mi történt? – szólt oda a helyéről.

A barista egy percig hallgatott, mielőtt válaszolt volna.

– A főnök azt hiszi, lehúszom a vendégeket – felelte, majd foly-tatta az ártatlan pult dühödt dörzsölését. Minden mozdulat durva és haraggal teli volt, mégis hasztalan.

– És tényleg? – kérdezte Caroline.

– Nem. De egypár tétel eltűnt a gépből, és nem találom sehol – válaszolta, miközben megvetőn a szóban forgó eszközre sandított.

– Ez a kurva gép meghülyült!

Caroline bólintott. Jó néhány embert látott már, akit legyűrt a technológia, akin kifogott egy jelszóval védett banki weboldal, vagy egy alkalmazás, ami nem indult el rendesen. Azt is tudta, hogy a hibát szinte mindig a felhasználóban kell keresni.

– Megnézhetem? – tudakolta, miközben felállt az asztalától. Ha már a saját elméjében éhes keselyűként köröző aggodalomtól nem szabadulhatott, legalább a fiún megpróbált segíteni.

A barista bizalmatlanul végigmérte.

Caroline el tudta képzelni, mit gondolhat. Egy apró nő, akinek a mahagóniszínű haja minden igyekezet ellenére rendezetlen fűrtökben tekergőzik. De a szemén látszott, hogy értelmes és gyors a felfogása. Nem volt az a tipikus informatikus.

Érezte, hogy a fiú nem tudja hova tenni.

A pultos még tétovázott egy pillanatig, de végül odébb lépett a számítógép elöl.

– Nekem annyi, ha nem lesznek meg azok a tételek – motyogta.

Caroline végigmérte az interfészt. Unix-platform. Ezeréves, gagyi szoftver.

A baristára pillantott, aki a kávégép mellett bögréket törölgetett. Jobb kézben tartotta a rongyot, tehát jobbkezes. Ezek szerint bal kézzel kezelte a kasszát, és a jobbal adta ki az italokat.

Az interfész bal oldalán Caroline észrevette a leltárgombokat.

– Töltöttél mostanában készletet? – tudakolta.

– Igen – szólt a barista.

Caroline megnyomott néhány gombot a képernyőn.

– Ennek nem így kéne kinéznie – szólt rá ijedten a fiú.

– Csak kikeresem a legutóbb módosított bejegyzéseket. – Beállította a szűrőt, aztán megnyomta az Entert. – Megnyomhattad a Menü gombot, amikor a készletet beállítottad. Ezért a tételeket leltári fájlként mentette. Most már jó lesz, minden a helyén.

Caroline visszament az asztalához, hogy összeszedje a holmiját. Eleget halogatta a dolgot. Ideje volt indulni.

Amíg kikapcsolta a laptopját, a megkopott bőrtáskáját nézte. Az informatikusok világában elment, de a jogászok között talán nem volt elég elegáns. Úgy döntött, az első fizetéséből újat vesz. Vagy talán mégsem. Egy hibátlan laptoptáskánál fontosabb volt elég pénzt

összegegyíteni, hogy elköltözhessen az anyjától. Először legyenek józan gondolatok, aztán jöhetnek a kiegészítők.

– Fogalmam sincs, hogy csináltad – szólt oda a barista a pult mögül –, de kihúztál a szarból.

– Nem nagy dolog – vont vállat Caroline.

Jó érzés volt helyrehozni valamit. Egy technikai vészhelyzet elhárítása egyszerűbb feladatnak tűnt, mint a borzalom, ami otthon várta. A nagybátyja a kanapén horkolt, még az előző napi ruhájában, és dőlt belőle a piaszag. Az anyja egész nap addig hallgatta ugyanazt a Jason Mraz-dalt a Spotifyon, amíg ő már legszívesebben főbe lőtte volna magát.

Mielőtt eljött otthonról, bedobta a nagybátyja kocsikulcsát a kenyértartóba. Így legalább addig nem ül volán mögé, amíg kijózanodik.

– Nem kérsz egy kávé? – kérdezte a pultos.

– Jó nekem a forró csoki. – Caroline nem akarta elmagyarázni, hogy a kávétól úgy pörög, mint a mérgezett egér. Az agya annyira ki volt hegyezve minden ingerre, hogy koffein nélkül is épp elég nehéz volt mederben tartania a gondolatait.

– Legközelebb meghívlak – erősködött a barista. – Errefelé dolgozol?

– Ma kezdek. – Caroline gyomra kávé nélkül is összerándult.

– Kitalálom... valami számítógépes – mondta a fiú vigyorogva.

– Nem. Jog.

A pultos szemöldöke csaknem a feje búbjáiig szaladt fel.

– Komolyan? Hogyhogy nem számítógépekkel foglalkozol? Elég jól megy!

Caroline nem válaszolt. Jó kérdés volt.

Caroline homlokával az új irodája ablakát támasztotta. Nagyot sóhajtott, amitől homályos fehér sziget rajzolódott ki az üvegen. Nedves, úszó sziget, aminek a széle lassan elillant. A szíve a fülében lüktetett, elnyomva az ügyvédek és az asszisztensek zaját, akik a folyosón sűrögve végezték egy átlagos nap szokásos munkáját.

Egy órával ezelőtt megtanulta használni a dokumentumkezelő programot. Bekerült a cég egészségügyi csomagjába. Aztán megadta a címét odalent az edzőteremben, hogy elkezdhesse lejárni az egy hét ingyenes tagságot.

Most pedig arra várt, hogy elinduljon a karrierje.

Mielőtt az irodai adminisztrátor kiment, még megjegyezte, hogy az első feladat senkinél nem várat magára sokáig. De az előző egy óra aggodalommal és gyötrellemmel telt, éppúgy, mint mielőtt életében először felült a hullámvasútra. Idegességgel vegyes reménykedés. Főleg idegesség.

A zsebébe nyúlt, és az imafüzért kereste, amivel ilyen helyzetekben nyugtatni szokta magát. Basszus. Naná, hogy ilyenkor kellett otthon felejtene.

Nem számít, mondta magában. Kérdemelte, hogy ott állhasson a felhőkarcoló harmincötödik emeletén. Louis őt választotta. A vezető jogász az UCLA jogi iskolájában tanított összes diákja közül őt emelte ki, neki ajánlott állást.

De nem tudta kiverni a fejéből a statisztikákat. És a munkaerőpiaci trendeket. Vagy a lemorzsolódási arányt. A női ügyvédjelöltek közül ugyanis csak tizenöt százalék jutott el addig, hogy egy vállalatnál ügyvéddé válhasson, és ha nem volt mögöttük erős mentor, az esélyük még inkább a nullához közelített.

A kételyek az önsajnálát bűzére érkező legyekként keringtek a fejében. Miért hagyta ott a techvilágot? Anyatej és kódolás. Ezen a kettőn nőtt fel. Aztán eszébe jutott, hogy az utóbbi nem sokat segített. Sőt, az informatika olyan személyiségjegyeket hozott felszínre benne, amik... problémásak voltak. Jó oka volt a jogi pályára lépni. Csak bele kellett tanulnia az új szakmájába. Lehetőleg fénysebességgel.

Caroline telefonján egy bejövő hívás villant fel.

Az asszisztens recsegő hangon szólalt meg a vonal túlsó végén:

– Louis keres – mondta Szilvia.

– Mondd neki, hogy rögtön ott vagyok! – felelte Caroline.

Louis Stern. A férfi, aki felkérte a munkára. A legnagyobb koponya a cégnél. Caroline nagy levegőt vett, és a tenyerével végigsimított a kosztümjén.

Eljött az idő bizonyítani.

• • •

Megállt Louis irodájának küszöbe előtt. Ha a jog gyakorlása valami olyasmi, mint megtanulni teniszezni, akkor az első leckéjét nem a helyi parkban kapta a kedves öreg oktatótól. Nem, ő egyből a sálak királyához, Rafael Nadalhoz iratkozott be. Most pedig az ütőjét szorongatva várta, hogy érkezzen az első szerva, máris 150 mérőföldes sebességgel.

A nyitott ajtón koppintva hívta fel magára a figyelmet.

Louis Stern felpillantott a papírai közül.

– Á, Ms. Auden! Üdvözlöm! Remélem, Silvia a segítségére van.

– Ahogy felhúzta ősz szemöldökét, úgy festett, mintha két bolyhos hernyó pihent volna a drótkeretes szemüvegén.

– Igen – felelte Caroline, a főnökéhez hasonló, fesztelen hangon. Nagyon örült, hogy a hangja nem árulja el, milyen ideges. – Köszönöm, hogy megosztotta velem – tette hozzá.

Louis vagy azért adta mellé a saját asszisztensét, mert kivételezett vele, vagy mert így akarta szemmel tartani. Talán mindkettő.

– Silvia meglehetősen rátermett. Ért a számítógépekhez is, meg ki tudja még, mihez.

Az ősz hajú jogász körbemutatott az irodáján, és közben félszezen a saját számítógépe felé bökött. A gép ki volt kapcsolva, a sötét monitor fekete tükörként verte vissza a kívülről beszűrődő fényt.

Caroline a mosolyával küzdött. Louis híres volt arról, hogy ki nem állhatja a technológiát. Nemcsak a számítógép képernyője volt sötét, hanem az egész iroda. Az egyetlen fényforrás egy antik állólámpa volt, amelynek zöld ernyője halovány fénybe öltöztette az 1800-as évek Massachusetsét ábrázoló képeket.

Az ügyvéd egy letűnt kor képviselője volt. Az Eszterházy-kockás csokornyakkendőjében és a halszálkamintás zakójában úgy festett, mintha ő is az egyik képéből lépett volna elő. A jobb kezén gyűrűt viselt, rajta a Harvard Elite Porcellian Club disznófejes címerével.

– Foglaljon helyet! – mondta a férfi, és a nehéz diófa asztala előtt álló szék felé intett.

Caroline leült, és a kezét összekulcsolta az ölében. Már kapott volna a laptopjáért, de Silvia figyelmeztette, hogy Louis szerint „visszataszító”, ha valaki egy képernyő fölött beszél a másikkal.

– Hol a jegyzetömbje? – érdeklődött Louis.

Caroline grimaszolva megrázta a fejét.

– Minden találkozáskor vigyen magával tollat és papírt! – Azzal a tolltartójából elővett egy Montblanc tollat, majd az íróasztala egyik

fiókjából egy sárga jegyzettömböt is átnyújtott. – Ez azt mutatja, hogy az ember nem csupán csevegni érkezett.

Louis a keleti elit jellegzetes kiejtésével beszélt, jöllehet, az ilyesmi ritkaság volt a Mississippitől nyugatra. Caroline hallotta a férfi történetét. Tizenöt éve költözött Los Angelesbe, amikor Thompson Hale felajánlotta neki a nagy híró ügyvédi irodája vezetését. Azóta rendre nyerte a legnehezebb ügyeket, amivel gyakran feltűnt a jogi lapokban is. Thompson közben visszavonult, és a cég profitjának egy részéből a golftudása fejlesztésével foglalatzkodott.

Caroline most arra várt, hogy Louis tegye meg a következő lépést. Az első beszélgetés alkalmával minden ilyen mozzanat lényeges volt. Az ügyvéd ismerte ugyan az órájáról, de ezúttal már nem a többi joghallgatóval hasonlította össze, hanem a cég tehetséges jogászaival. A munkaajánlattal ugyan bizalmat szavazott neki, mégis ki kellett még harcolnia a helyét a cég sorain belül. Ezek az apróságok is mind próbatételek voltak. És idáig semmivel nem sikerült lenyűgöznie a főnököt.

Megfogadta magában, hogy jobban igyekszik.

– Most pedig, hogy a beszélgetésünkben elérkeztünk a csevegés végéhez – folytatta Louis, miközben arisztokrata vonásain mintha öntelt boldogság villant volna át –, ki is adnám az első feladatot.

– Készen állok. – Caroline várt, kezében a kölcsönkapott tollal és a kölcsönkapott papírral.

– A SuperSoy-esetet kapja. Bizonyára értesült róla a hírekből. – A főnök reménykedve felhúzta a szemöldökét.

Caroline megrázta a fejét. Nem hallott a dologról, és nem is akart hazudni.

Elszoruló torokkal nyugtázta a csalódottságot a férfi szemében.

– A SuperSoy hatalmas mérföldkő a tömeges kártérítési perekben – magyarázta Louis. – Ez az első nagy eset, amikor biotechnológiai vállalatot támadnak azzal, hogy génmódosított organizmus okozott megbetegedést.

Caroline lelkiismeretesen jegyzetelte az információt.

– Az ügynök óriási az anyagi vonzata. A génmódosított magok tavaly húszmilliárdot hoztak a biotechnológiai vállalatoknak. A SuperSoy pedig ma a piac egyik legjövedelmezőbb vetőmagja.

– Akkor az emberek most perelik a gyártót? – kérdezett vissza Caroline. A válasz egyelőre nem volt egyértelmű.

Louis bólintott.

– Először a sportolók jeleztek problémát. Rendkívül jó formában lévő embereknek hirtelen leállt a veséjük. Aztán az orvosok csecsemőkben is ugyanezt a gondot állapították meg. Sportolók és gyermekek. Két csoport, akikben a jó egészségi állapotukon kívül semmi közös nincs, és most eléri őket egy gyors lefolyású vesebetegség. Eleinte nehezen állt össze a kép, de aztán valaki rájött a közös pontra, ami a szója. – Louis az utolsó gondolatot a mutatóujjával előre-bökve hangsúlyozta.

– Kitalálom – szólt Caroline –, a sportolók szójaalapú fehérjeturmixot ittak, a gyerekek pedig szójaalapú tápszert kaptak.

– Úgy van – bólintott az ügyvéd. – Sok termék tartalmazza a Med-Gen Biotechnology vállalat magas fehérjetartalmú SuperSoy szójakészítményét. A Rapid Burnről hallott már?

– Igen – felelt Caroline, és nagyon megkönnyebbült, hogy valamilyen végre megcsillanthatja a tájékozottságát.

Bár ez a Rapid Burn esetében nem volt túl nehéz. Óriási felhajtás övezte a megjelenését, aztán pedig minden sportoló és egészségmániás ezt szedte. A név hallatán mindenkinek eszébe jutottak a

plakátokról ismert, hatalmas súlyokat mozgató, izzadságtól gyöngyöző testek és a késő esti reklámok.

– És a Nature’s Comfortot ismeri? A Soy Gentle-t? A Soy Satint?

– Igen. – Caroline ezeket a babatápszereket és szőjatejkészítményeket a helyi szupermarketben látta.

– Még mindig kint vannak az áruházak polcain – jelentette ki Louis.

– Tényleg? – Caroline felhúzta a szemöldökét.

A Med-Gent azért perelték, mert a termékeik emberek halálát okozták, és ők mégsem vonták be azokat, márpedig az ilyen döntés megbocsáthatatlan.

– Ha itt nem sikerül eredményt elérnünk, a termékek a piacon maradnak. A Med-Gen leányvállalatai a jövőben is forgalmazni fogják. Az emberek pedig továbbra is megveszik, aztán megbetegednek tőle.

Louis egy pillanatra elhallgatott, hogy Caroline átérezhesse a helyzet erkölcsi súlyát.

– Egy barátom, Dale Anderson volt az a szemfüles ügyvéd, aki felfigyelt a közös összetevőre – folytatta. – Mi is miatta vagyunk érintettek az ügyben. Úgy egy hónapja vont be minket. Több száz sértettet képvisel Texasban a SuperSoy-ügyben.

– Texasban? – Caroline kezében megállt a toll. – Ez egy szövetségi szintű ügy?

– Úgy van. Nagyjából ötvenezer SuperSoy-esetről tudunk az egész országból. – Louis hosszan a mentoráltja szemébe nézett. – Remélem, emlékszik még, mit tanultunk a szövetségi peresetekről.

Caroline most is olyan kellemetlenül érezte magát, mint amikor Louis mindig őt szólította fel harmadévben a Bonyolult jogesetek című kurzuson, ahová vendégelőadóként járt be órát tartani.

Előszóval szorongatta meg a diákokat, aminek eredményeként sokan be sem jártak az órára. De Caroline vagy mazochista volt, vagy csak jól bírta a kihívásokat. Különösen akkor, ha nélkülözhetetlen tudás elsajátítása volt a tét.

– A vezetőbizottságot kijelölték már? – kérdezte Caroline, és pislogás nélkül állta a főnöke tekintetét.

Tömeges kártérítési perekről ugyan nem sokat beszéltek, de jól emlékezett az órára, amikor a szövetségi pereseteket tárgyalták. Repülőgép-szerencsétlenségek, veszélyes drogok, meghibásodott autók. Olyan szokatlan helyzet volt ez, amikor sok államban sok bíróság elé egyszerre került szinte ugyanolyan eset. Ilyenkor az igazságszolgáltatási folyamatok egységesítésére az azonos problémákat egyetlen bíróhoz irányítják, akinek a döntése a későbbiekben az ország minden bíróságát jogilag kötelezi.

Caroline azt is tudta, hogy az államközi peres ügyekben egy bizottság vezeti a sértettek eseteit. A bizottság a legtöbb sértettet képviselő és a lehető legjobb ügyvédek közül áll, akik aztán a nemzeti szintű stratégiával kapcsolatos ügyekben hoznak döntéseket.

– Igen, már megalakult a SuperSoy-károsultak vezetőbizottsága, amit sokan SKV-nek hívnak. – Louis hunyorogva mondta ki a betűket, mintha azt üzenné, cseppet sem kedveli a rövidítést, és nem is igen fogja használni. – Az a szegény Dale a bizottság elnöke. A SuperSoy-társaságot vezetni olyan, mint macskákat terelni, csak annál kevésbé örömteli. És ott legalább szusszanhat az ember, ha a macskák összekapnak.

– És hogyhogy Dale lett az elnök? – tudakolta Caroline.

Megkönnyebbülve vette közben észre, hogy a főnöke hangja egyre kedvesebbé vált. Szemmel láthatóan sikeresen átment a szövetségi szintű peresetekkel kapcsolatos tudáspróbán.

– Dale az egyik legjobb a baleseti kártérítési ügyekben. Ráadásul szerethető krapek. Úgy tűnik, ő volt az egyetlen a bizottságból, akit senki nem gyűlölt. – Louis szája apró mosolyra húzódott. – Sajnos, ő inkább politikus, mint hadvezér.

Amikor befejezte a mondandóját, a tekintete az iroda nyugati ablakánál álló asztalra tévedt. Az egylábú asztalt öreg sárgaréz szelvény tartotta egyben, és csupán egyetlen szék állt előtte. Az asztalon egy antik, csontból faragott sakk-készlet pihent. A figurák egy megkezdett játszma szerint voltak elrendezve, a fekete-fehér bábuk közül több már a tábla mellett várta az ütközet végét.

Amikor Caroline utoljára járt ebben az irodában, nem tűnt fel neki a sakktábla, de nem lepődött meg azon, hogy a főnöke szokott sakkozni. Louis régi vágású férfi volt, de a kulturált külső ellenére a kiváló stratégáról szóló történetekben inkább utcai harcosként jelent meg. A sakk az úriemberek játéka – minden ízében kiélezett, akár egy kocsmai verekedés, ám mégis végtelenül megfontolt.

– És Dale most az ön tanácsát kérte a stratégiához, nem igaz? – következtetett Caroline. Szinte meg is feledkezett az idegességéről, amint igyekezett helytállni a szerepben, amit a kiváló jogász ráosztott.

– Többek között – bólintott Louis. – Mondtam neki, hogy ide hozza a SuperSoy ügyét Los Angelesbe, és Samuels bíróval tárgyalassa.

– Miért pont Samuels? – kérdezett vissza Caroline. Louis ugyanis mindent alapos körütekintéssel, kikezdhetsen racionalitással döntött el.

– Samuels bíró mögött harminc év tapasztalat áll. Tehetséges jogász, és tapasztalt a szövetségi szintű esetekben is.

Az ügyvédnö bólintott. Csupa jó és észszerű érv.

– Nem mellesleg a felesége dialízist kap. – Louis szeme megcsilant a titkos tudás megosztásakor. – Úgy hiszem, Samuels tud egyet s más a vesebetegségekről, illetve hogy mennyire megszenvedi a beteg... és a családja.

Caroline épp a száját nyitotta, hogy megkérdezze, mégis honnan tud a bíró magánéletéről, de Louis felemelte a kezét.

– A tudás hatalom – jelentette ki egyszerűen.

Caroline is ismerte a jogászok világában gyakran használt formulátot. Azon közhelyek egyike volt, amit Louis megosztott a tanítványaival. A leendő jogászok ámulva jegyzetelték az aranyat érő tudásmorzsákat, amiket a férfi elejtett. Caroline is azonnal rokonszenvesnek találta a tanárát, amikor kiderült róla, hogy mindketten éheznek az információt. Ebben a megfogalmazásban legalábbis kevésbé volt erős, mintha azt mondaná, *kutatnak* mások után.

– Mi tanácsot adunk a stratégiához, illetve felügyljük az eljárásokat itt, Los Angelesben – folytatta Louis –, továbbá segítjük a bizottságot kidolgozni az ellenkérelmet a Med-Gen Daubert-indítványa ellen.

– Tehát a másik fél megkérdőjelezi a tudományosságot. – Caroline inkább kijelentette, mintsem kérdezte.

– Igen. Samuels bíró feladata lesz eldönteni, tudományosan lehetséges-e, hogy a SuperSoy veseelégtelenséget okozzon. Ha nem biztos abban, hogy a tudományos írások valódi összefüggést mutatnak, az egész pert azonnal elutasítja.

Caroline csendben végiggondolta, micsoda jelentőséggel bír a Med-Gen indítványa. Egyetlen esendő ember dönt az ország összes SuperSoy-esetéről.

– Ekkora horderejű ügynél nem meglepő a Daubert-indítvány – folytatta Louis. – Ez a Med-Gen legjobb esélye arra, hogy még

csírájában elfojtsa az egészet. – Aprót sóhajtott. – Sajnos, minden esélyük megvan arra, hogy ez sikerül is.

Caroline szeme elkerekedett. Az a Louis, akit az órákról ismert, mindig magabiztosságot sugárzott. Egy hatalmas mester, aki a táblán lévő összes figurát kézben tartja. A Med-Gen legyőzésével kapcsolatos leplezetlen kétely nem vallott rá, így annál nyugtalanítóbb volt ezt hallani.

– Meg kell értenie, miféle akadályokkal állunk szemben – magyarázta a férfi. – A biotechnológiai iparág a GMO-termékekkel kapcsolatos félelmeket mindig úgy festette le, mint vészmadarak károását. Tudományosan megalapozatlan pánikkeltés. Ahhoz, hogy győzzünk, be kell bizonyítanunk, hogy bizony az emberek félelmei valósággá váltak. Ehhez pedig olyasmit kell bizonyítanunk, amit még soha senkinek nem sikerült, azt, hogy a génmódosított termékek akár meg is ölhetik az embert.

Caroline elgondolkodva ugyanúgy összeszorította a száját, mint a főnöke. Nehéz feladat volt. Új precedenst teremteni mindig az. Különösen úgy, hogy ezúttal a bíróság döntése egy egész iparágat érintett volna. Egy hatalmas és gyümölcsöző iparágat.

– A jó hír, hogy az ügyfelek megsegítéséhez nem kell mind az ötvenezer ügyet megnyerni – tette hozzá Louis. – Elég csupán az indítványt megdönteni. Ha ez sikerül, és meg tudjuk győzni Samuels bírót arról, hogy a SuperSoy ártalmas a vesére, a Med-Gen peren kívül meg fog egyezni.

– Honnan tudja? – kérdezett vissza Caroline.

Magában azt fájlalta, hogy az egyetemen alig foglalkoztak gyakorlati dolgokkal. Három hónapig tanulta a régi kereskedelmi záradékot, de három másodperc sem jutott arra, vajon melyik esetben lehet peren kívüli megállapodásra számítani. Többek között éppen

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ezért járt olyan szívesen Louis óráira. Az eljárásokban való manőverezésről szóló órákon mintha azt tanulta volna meg az ember, hogyan surranhat be egy puccos klubba. Az egész egyszerre volt hasznos és izgalmas.

– Ha Samuels elutasítja a Med-Gen Daubert-indítványát, akkor a SuperSoy-esetekben tárgyalás következik. Az esküdtszék pedig kiszámíthatatlan. Súlyos ítélet is születhet a Med-Gen ellen. Akár több is, szerte az egész országban. Ez túl nagy kockázat a vállalat számára, így inkább félretesznek egy rakás pénzt a megegyezésre, és fizetik a károsultak kezelését, meg talán egy kicsit többet is, hogy megnyugodjanak a kedélyek.

Caroline egyrészt élvezettel hallgatta, ahogy Louis felvázolja, mi történik, ha sikerrel döntik meg az indítványt, de közben pontosan tudta, mi vár rájuk ellenkező esetben. Akkor nem lesz megállapodás. Nem fizet senki a kezeléseikért. Sőt, a SuperSoy-esetek károsultjait örökre kizárják a bíróságról.

– Minden arra utal, hogy gyors egyezség lesz – közölte Louis. – Az áldozatok legtöbbje reagál egy gyógyszerrel kombinált dialízises kezelésre. De a gyógyszer meglehetősen drága.

Caroline belegondolt, mekkora áldozatokat hozhatnak a családok, hogy képesek legyenek fizetni a kezelést. Vajon mennyi áldozattal jár egy családnak megmenteni a kisbabájukat? Mit követel egy házastárstól? Miről kell lemondaniuk? A házukról? Az egyetemről? Csupa szükséges, mégis szívszorító áldozat.

– Meddig kell beadnunk az ellenkérelmet? – kérdezte.

– Mához egy hétre van a határidő. Aztán három nap múlva a meghallgatás.

Caroline a jegyzettömbjére felírt dátumokra pillantott. Egy hét az semmi.